

Jakt på caribou

Av Stefan Skarp

Jag fick möjligheten att följa med på en jakttur till Kanada. Företaget Safari Nordic, som arrangerade jakten, skulle också göra en reklamfilm för att locka skandinaviska klienter.

Upplägget var sådant att det skulle vara en båggjägare från vardera Norge, Danmark och Sverige. Efter en del information fram och tillbaka, var det äntligen dags att åka. På flygplatsen i Frankfurt träffades hela gänget. Totalt var vi sex jägare uppdelade i två grupper. Vi som valt pil och båge som jaktvapen var Martin Gille (DK), Jan-Sivert Hauglid (N) och undertecknad. Den andra gruppen skulle jaga med kul/hagelvapen. Med fanns också Kevin Taylor från Ull Hunting som skulle filma det hela, tyvärr uteblev en fotograf på grund av sjukdom. Sheriffen på denna resa var den ständigt positiva Jan Gustavsen från Norsk Jaktförmedling.

Bild: Jan-Gustavsen, Norsk Jaktförmedling/Nordik Safaris

Förväntningarna var högt ställda eftersom vi fått veta att vi även hade möjlighet på svartbjörn. Resan gick fint utan några problem, först flyg till Montreal, därefter flyg från Montreal till Kuujuaq där vi bytte till ett litet plan som skulle ta oss ut på tundran till Camp Real. Väl ute i campen träffade vi servicepersonalen och guiderna, där vi gick igenom allt det praktiska. Ralph McDonald var chef för campen, hans fru Annie var kock och deras söner Kenneth och Terry var guider. Inuiten Mark hjälpte till med det mesta. Byggnaderna på campen var mycket spartanska, det fanns sängar, en fotogenkamin och några bord och stolar. Det elektriska drevs av en generator som stod och brummade och när man skulle släcka ljuset var man tvungen att skruva ur glödlamporna. Vi hade en gemensam matsal som sköttes med järnhand av

Annie. Efter att vi packat upp och provskjutit pilbågarna tog vi en liten rekognoseringstur tillsammans med guiden. Dels för att vi skulle tillpassa utrustningen, känna på terrängen och dels lära känna guiden.

Bild: Avlastning

Caribou

Dagarna innan vi anlänt till campen hade en jättehjord caribou vandrat igenom området och de fåtal djur vi nu såg var eftersläntare. Nästa morgon begav vi oss ut på en första jakttur. Planen var att försöka med ”spot-n-stalk”-taktik, så vi vandrade upp på höjder och började kikarspana. Terrängen var blandad med tundra, myrar, sjöar, bäckar, bergknallar och öar av gran och dvärgbjörk. Blött var det och jag var glad att jag tagit med mina höga kängor. Det var ganska lätt att bedöma fel på avståndet i denna terräng, så våra avståndsmätare kom väl till pass.

Bild:

Hemma vid campen kikarspanar Martin över på andra sidan sjön. Där upptäcker han en svartbjörn, febril aktivitet utbryter i lägret. Guiden Kerry, Martin och Kevin hoppar i båten och åker över till andra sidan. De börjar smyga direkt och kryper igenom buskar och snår, korsar bäckar för att komma i läge. Björnen känner att något är fel, och Martin får tyvärr inte något bra läge.

Björnen upptäcker jägarna och springer iväg.

Nästa dag beger vi oss ut efter caribou, vi ser också flera på avstånd. Efter att gått en bra sträcka, förklarar guiden att vi skall sätta oss och kikarspana, så kallad "spot and stalk". Fortfarande mätt efter den bastanta frukosten (toast med lönsirap, ägg och bacon) tar jag på mig mitt förstärkningsplagg, lägger mig tillrätta och börjar kika efter djur. Vi spanar åt olika håll och ser enstaka djur i horisonten.

Bild: Kikarspaning

Svartbjörn

Plötsligt hör jag Jan-Sivert – "björn"... och Martin - "black bear".

Martin är redan på benen med pilbågen i högsta hugg, får med sig Kevin med kameran och tassar nedåt mot stället där björnen beräknas passera.

Vi andra sitter på första parkett och kan se hela förloppet. Martin och

Kevin genskjuter och inväntar att björnen skall komma närmare. Martin flyttar sig lite mer åt sidan så att vinden blir mer rätt. Björnen kommer närmare och nu är det bara en liten bergknalle som skiljer dem åt, drygt tio meter. Sakta smyger Martin upp och drar bågen, björnen vrider sig lite och visar bredsida. Martin släpper pilen, den sitter perfekt, rätt i bogen. Björnen tumlar runt, springer 25 meter och lägger sig i buskaget. Efter en lång stund går vi fram till en superglad

Martin som genast redogör för hela förloppet. Kevin fick allt på film och nu vill han göra en rekonstruktion av händelsen. Guiden berättar att detta är den första svartbjörn som fällt i detta område på 19 år. När vi väntat tillräckligt går guiden och Martin fram till björnen. De drar fram björnen och vi kommer fram för att gratulera. Martin är lika lycklig som vi andra är stolta. Efter att ha tagit hand om björnen äter vi lunch och fortsätter att spana efter caribou.

Bild: Martin Gille med sin svartbjörn

På väg hem till campen stöter vi på en liten flock caribou, det är min tur att skjuta. Tillsammans med guiden och Kevin smyger jag fram runt några klippblock, en fin tjur står lägligt. Jag tar fram avståndsmätaren, pilen ligger redan på strängen. Jag skall börja dra bågen när guiden plötsligt upptäcker en ännu större tjur på andra sidan klippan och säger åt mig att försöka ta den istället. Sakta smyger jag runt och får se en stor fin tjur på 17 meters håll. Upp med bågen och siktar in mig, men något är fel, jag ser inte riktigt, klarar inte av att fokusera genom peepen. Under tiden jag velar och försöker sikta, börjar tjuren gå undan men stannar upp längre bort, skall jag släppa ner strängen och mäta avståndet? Martin som fått fram sin avståndsmätare mäter och säger något om halvfjärs. -Va' säger jag, har du avståndet? Femsfjärs hör jag från Martin, vet inte om jag skall skratta eller gråta, vad är det han säger? Det visade sig vara 53 meter till tjuren, ett alldeles för långt håll för mig. Jag avstår och släpper ner. Kevin var inte nöjd eftersom det skulle blivit en bra

jaktscen för filmen. Självt jag lite förbryllad av att jag inte kom till ett avslut. Vid provskjutning senare vid campen upptäckte jag att min peep hade vridit sig, därför missade jag chansen på rentjuren. Det straffar sig att inte ha koll på sin utrustning. Samma dag såg vi ett par vargar som lunkade efter en liten caribouflock.

Bild: Jan-Sivert, ordförande i NBJF, ripjakt med recurvebåge

Efter några dagar hade våra kompisar med gevär ”taggat” ut, skjutit fullt. Jan-Sivert och Martin fällde varsin tjur följande dagar och när jag avstod ännu en gång på en tjur eftersom avståndet var för långt, blev Kevin förbannad. Så långt hade han fått lite ripjakt och två björnscener på film och pressen blev större vartefter dagarna gick. På kvällen hade vi ett möte där vi förklarade för guider och fotograf vad som gällde. Det var en bra diskussion kring våra maximala skottavstånd/skottvinklar och Kevins filmidé. Detta var första gången Kevin filmade jakt med pilbåge och under extrem tidspress var det naturligt att frustrationen blev stor. Med Martins hjälp löste vi upp problemen och lade tillsammans upp planen för morgondagen.

Bild: Caribous

Nästa dag, efter en stadig frukost, gick vi ut igen. Efter ett tag när vi kom upp på en ås fick vi se en flock caribou som kom emot oss. Vi delade upp oss för att öka chanserna, Kevin och jag smög fram till en växel vid ett buskage där det fanns en del spår. Det blåste en del och regnet kom sporadiskt. Jag mätte ut avstånden och Kevin gjorde i ordning kameran. När allt var klart väntade vi. Efter en stund smög Kevin upp för att se var djuren var och om de var på väg mot oss. -"De kommer", viskade Kevin och intog sin position. Plötsligt såg jag djuren komma, men på andra sidan om oss. Det var inte lätt att göra en smidig rockad i ett tätt buskage, två man med kamera och pilbåge, men det gick. Jag drog bågen och siktade in mig på en tjur som stannade upp och tittade mot oss, allt kändes bra så jag släppte. Pilen slog som vanligt rätt igenom djuret och den mekaniska spetsen gjorde ett effektivt jobb. Tjuren rusade till och försvann ner från åsen mot sjön där den sedan la sig. Själv försökte jag gå igenom allt steg för steg, kollade klockan och förberedde mig på att vänta en liten stund. Kevin var supernöjd över att ha fått med allt på film. Vi gick försiktigt upp för att kolla pilen som satt i jorden. Regnet hade sköljt bort det mesta men det var en del blod kvar. Det var en bra träff. Vi väntade en stund, Martin och Jan-Sivert kom fram och gratulerade. Vi stod på krönet och såg tjuren ligga där nere, jag ville gå fram men Kevin ordnade något med kameran så vi fick vänta en stund. När han äntligen var färdig gick vi fram. Detta var min första cariboutjur och jag kände mig väldigt stolt.

Bild: Stefan Skarp, nöjd efter att ha fällt sin första Caribou

Under dessa nio dagar lyckades tre bågjägare fälla sex caribou, en svartbjörn och ett flertal ripor. Det var en fantastiskt fin resa som Jan Gustavsen ordnat, mycket upplevelser, bra guider, mycket god mat. Jag kan rekommendera Jan Gustavsens jaktresearrangemang utan att tveka, eftersom hans utgångspunkt är att alla skall vara nöjda och få en så bra upplevelse som möjligt. Denna resa var för min del mycket lärorik och jag längtar redan tillbaka. Nästa gång jag åker skall jag passa på att fiska mer eftersom det visade sig vara mycket fina vatten för både lax och öring.

Bild: Stefan Skarp, ripjakt.

